

Sygn. akt II AKa 164/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2020 r.

3. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

4. Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski

5. Sędziowie: SA Piotr Brodniak

6. SA Janusz Jaromin (spr.)

7. Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Banach

8. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Gorzowie Wlkp. Moniki Pytlińskiej

9. po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2020 r. sprawy

10. J. G. (1)

11. oskarżonej z art. 280 § 2 kk w zbiegu z art. 275 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

12. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

13. od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

14. z dnia 6 kwietnia 2020 r. sygn. akt II K 108/19

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. O. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza jej opłatę w kwocie 500 (pięćset) złotych za drugą instancję.

SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski SSA Janusz Jaromin

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 164/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K 108/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasad związanych z prawidłową oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w wyniku sprzecznego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego przyznaniem prymatu wiarygodności złożonym w postępowaniu przygotowawczym zeznaniom pokrzywdzonego R. T. (1), przy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>jednoczesnym braku przedstawienia uzasadnionych i przekonujących powodów odmowy uznania za wiarygodne zeznań świadka K. B. (1) i wyjaśnień oskarżonej J. G. (1), co doprowadziło do błędnego uznania, że oskarżona popełniła zarzucane jej w akcie oskarżenia czyny.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>W pierwszej kolejności zauważyć należy, że uwzględniając hierarchię uchybień wynikających z treści art. 438 k.p.k. niezasadnym było jednoczesne podniesienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych oraz wadliwej oceny dowodów (obrazy art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.). Pierwsze z owych zarzutów podnieść można bowiem jedynie wówczas, gdy pomimo prawidłowego dopuszczenia, prawidłowego przeprowadzenia i prawidłowej oceny</p>				

dowodów,
poczynione zostaną
błędne ustalenia
faktyczne. W tej
zatem sytuacji,
zamiast podnosić
zarzut błędnego
ustalenia przez Sąd
I instancji
popęlnienia przez J.
G. (2) zarzucanego
jej w akcie
oskarżenia czynu i
jednocześnie
wadliwą ocenę
dowodów, które
wskazywały na
niewinność
oskarżonej, obrońca
winna podnieść
zarzut wadliwej
oceny dowodów,
albowiem to owo
uchybiecie jako
pierwsze było
ewentualną
przyczyną przyjęcia
przez Sąd Okręgowy
winy i sprawstwa
oskarżonej w
zakresie
zarzucanego jej
czynu.

Przechodząc do
oceny
podniesionego
zarzutu i
przytoczonych na
jego poparcie
argumentów, przede
wszystkim należy
zaznaczyć, że
uprawnionym było
działanie Sądu I
instancji polegające
na odstąpieniu od
bezpośredniego
przesłuchania
pokrzywdzonego R.

T. (1) wobec pojawiających się ku temu niezależnych od sądu przeszkód i poprzestanie na odczytaniu na rozprawie głównej złożonych przez niego zeznań w postępowaniu przygotowawczym. Uzyskane w taki sposób od niego informacje na temat przebiegu inkryminowanego zdarzenia stanowią bowiem wystarczający materiał dowodowy mogący zostać poddany ocenie sądu orzekającego.

Nie sposób się zaś było zgodzić z zarzutem wadliwej oceny zeznań pokrzywdzonego dokonanej przez Sąd I instancji. Zarzut ów bowiem oparty został w zasadzie jedynie na kwestii występowania pewnych niespójności w relacji R. T. (1). Autorka apelacji kwestionując wiarygodność i spójność wypowiedzi wskazanego, odniosła się do wyrywkowych fragmentów treści jego wypowiedzi. Dokładna zaś analiza zeznań

pokrzywdzonego w pełni uprawniała Sąd I instancji do uznania ich za wiarygodne.

Pokrzywdzony wprawdzie w trakcie przesłuchania nie ujawnił, że w dzień zdarzenia również spożywał alkohol z J. G. (1) i K. B. (2). W jego wypowiedzi pojawiło się również kilka wskazań, których prawdziwość stoi w sprzeczności z wymową innych zgromadzonych w sprawie dowodów. Niemniej jednak są to błędy wytłumaczalne i pozostające bez większej konsekwencji dla całościowej oceny składanych przez niego zeznań. W swojej zasadniczej części spójnie, konsekwentnie i logicznie opisywał on przebieg wydarzeń. Co więcej, jego relacja co do zasady znalazła potwierdzenie w innych zebranych w sprawie dowodach. Sama zatem ocena zeznań pokrzywdzonego, której obrońca oskarżonej nie dokonała jednak w pełni, uprawniała Sąd I instancji do dania im wiary i

oparcia na nich
rozstrzygnięcia w
sprawie.

Wiarygodności R. T.
(1) nie podważa
fakt, że w trakcie
zdarzenia był on
nietrzeźwy. Jego
relacja nie wskazuje
bowiem by stan
taki miał wpływ na
zdolność
postrzegania i
zapamiętania
przebiegu zdarzenia.
Jak wskazano
powyżej, jest ona
spójna i
konsekwentna co do
istotnym elementów
zajścia, co zasadnie
przyjmuje Sąd
Okręgowy.

Nie budzi także
żadnych zastrzeżeń
dokonana przez
Sąd I instancji
ocena wyjaśnień
oskarżonej i zeznań
świadka K. B.
(1). Sąd Okręgowy
całkowicie trafnie
dokonał weryfikacji
ich wiarygodności
poprzez zestawienie
z innymi dowodami,
w tym zeznaniami
pokrzywdzonego,
innych
występujących w
sprawie świadków,
czy nawet relacjami
samych wskazanych.
Ocena ich
wypowiedzi jest
całkowicie zgodna z
regułami
wskazanymi w art.

7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., co przedstawiono na str. 10-13 pisemnego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny w pełni podziela zaprezentowaną tam analizę dowodów. Prezentując odmienne stanowisko w tej kwestii i nakazując przyjęcie wersji podawanej przez wskazanych, obrońca oparła się w zasadzie na omówionej wyżej niespójności w relacji pokrzywdzonego i występujących u niego trudności w rekonstrukcji inkryminowanego zdarzenia. Jednocześnie akcentując wersję wydarzeń wynikającą z wypowiedzi K. B. (1) zignorowała zupełnie nie tylko wskazane wyżej okoliczności, ale zasadnie podnoszone przez Sąd I instancji realia związane ze skazaniem świadka w sprawie II K 155/19 wyrokiem Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp., relacje uczuciowe łączące go z oskarżoną, a przede wszystkim niespójną i niekorespondującą

z zebrany
materiałem
dowodowym (w
tym wyjaśnieniami
oskarżonej) treścią
zeznań, które złożył.
Co istotne, z jego
wypowiedzi wynika,
że był on w stanie
zapamiętać przebieg
zdarzeń jaki miał
miejsce w dniu
31 stycznia 2019
r., a więc jego
zeznania należało
uznać za próbę
ochrony J. G. (1) i
umniejszenia jej roli
w przestępstwie. W
kontekście
twierdzeń zawartych
w apelacji, uznać za
prawidłową należało
też ocenę wyjaśnień
oskarżonej
dokonaną przez Sąd
I instancji jako
niewiarygodnych,
będących realizacją
przyjętej przez nią
linii obrońcy mającej
na celu uniknięcie
odpowiedzialności
za zarzucane
przestępstwo wbrew
faktom i wnioskom
płynącym z
doświadczenia
życiowego.
Wskazywane przez
nią okoliczności nie
podważają bowiem
poczynionych
ustaleń i nie
wytrzymują
konfrontacji z
zebrany w sprawie
materiałem

dowodowym, o czym mowa poniżej.			
Wniosek			
Uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i uznanie oskarżonej za niewinną lub uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec nieuwzględnienia podniesionego w apelacji zarzutu obrazy przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz braku wystąpienia uchybień, które sąd winien uwzględnić z urzędu, brak było podstaw do uwzględnienia podstawowych wniosków o uchylenie zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonej za niewinną, jak i wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji			

do ponownego rozpoznania.				
3.2.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym uznaniu, że oskarżona popełniła zarzucane jej w akcie oskarżenia czyny, co w konsekwencji dorowadziło do wydania wyroku skazującego w przedmiotowej sprawie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do uznania, że oskarżona popełniła zarzucane jej w akcie oskarżenia przestępstwo.</p> <p>W pierwszej zatem kolejności odwołać się należało do przedstawionych już wyżej wywodów dotyczących nieścisłości w relacjach pokrzywdzonego oraz wiarygodności</p>				

zeznań złożonych przez świadka K. B. (1). Skoro, jak wcześniej stwierdzono, zasadnie Sąd I instancji ustalił, że oskarżona będąc w posiadaniu informacji odnośnie obecnej sytuacji finansowej R. T. (1), a co najmniej słysząc skierowane w jego stronę przez K. B. (1) żądanie wydania pieniędzy doprowadziła go do stanu bezbronności, a następnie dokonała przeszukania jego odzieży w celu odnalezienia wartościowych przedmiotów, ściągnęła buty i skarpety oraz zabrała te rzeczy w celu przywłaszczenia, to prawidłowo uznał ten element jako wskazujący na zamiar zaboru należącego do pokrzywdzonego mienia. Kiedy bowiem ktoś będąc świadkiem kierowania w stronę innej osoby żądania wydania mienia ruchomego i stosowania w tym celu przemocy również podejmuje się czynności mające na celu wydobyć z posiadającego przez

pokrzywdzonego
majątku oraz
uderzając go
tłuczkiem do mięsa,
to w ten sposób
jednoznacznie
wskazuje, że dąży
do zaboru tego
mienia i skutek
ten obejmuje swoją
świadomością.

Jednocześnie
stwierdzić należy, że
suma wymienionych
w części
motywacyjnej
zaskarżonego
orzeczenia dowodów
w postaci:
znajdującej się w
aktach sprawy
dokumentacji
medycznej
pokrzywdzonego,
protokołów oględzin
jego osoby, zeznań
ratowników
medycznych, jak
również świadków
M. K. (poprzednio:
T.) i E. T.
w pełni uprawniała
Sąd I instancji
do ustalenia, że
przyczyną
widocznych na ciele
R. T. (1) urazów
było pobicie, którego
ofiara miał paść
pokrzywdzony kilka
dni wcześniej. I
tak, za zbyteczne
uznając przytoczenie
szczegółowej treści
każdego ze
wskazanych powyżej
dowodów wystarczy
jedynie zaznaczyć, że
biegły z dziedziny

medycyny sądowej na okoliczność rodzaju i charakteru obrażeń powstałych u pokrzywdzonego oraz mechanizmu ich powstania podał, że w krytycznej chwili R. T. (1) doznał powierzchownych obrażeń ciała w postaci sińców i otarć naskórka, zaś nic nie sprzeciwia się temu, by obrażenia te powstały w czasie i w sposób podany przez pokrzywdzonego (k. 229-230).

Stwierdzenie to koresponduje z kolei z wypowiedziami M. K. i E. T., które zgodnie zeznały, że pokrzywdzony pojawił się w sklepie ze świeżymi, otwartymi ranami. Obrażenia powstałe na pięć dni wcześniej, a więc w pewnym stopniu zaleczone poprzez naturalne procesy fizjologiczne, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, nie mogłyby być przyczyną tak intensywnego krwawienia, jak opisują to świadkowie.

Ostatecznie zatem, wszystkie okoliczności w pełni uprawniały Sąd I instancji do

ustalenia, że stwierdzone u R. T. (1) urazy powstały wyłącznie w wyniku działania K. B. (1) i - co najistotniejsze z punktu widzenia niniejszej sprawy - J. G. (1).

Za równie chybioną uznać należy także tę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w której apelująca kwestionuje zasadność uznania tłuczka, którym posługiwała się oskarżona, za inny podobnie niebezpieczny przedmiot, w rozumieniu przepisu art. 280 § 2 k.k. Argumentacja obrońcy ogranicza się w zasadzie do przywołania orzeczenia jednego z sądów apelacyjnych i wyrażenia wątpliwości co do tego, czy wspomniany tłupek rzeczywiście może stanowić "inny podobnie niebezpieczny przedmiot". Zaprezentowane stanowisko odrywa się całkowicie od kwalifikacji prawnej z art. 280 § 2 k.k. oraz opisu

czynu przypisanego
podejrzanej.
Zdawkowość zarzutu
odwoławczego
pozwala ograniczyć
się do stwierdzenia,
że o niebezpiecznym
charakterze
przedmiotu
decydują jego stałe
właściwości. Już
z opisu czynu
przypisanego
oskarżonej wynika,
że tłuczki, którymi
posługiwali się K.
B. (1) i J. G. (3)
byłby wykonanymi z
drewna
narzędziami, przy
czym jeden z
nich zakończony był
metalową
końcówką, których
normalnym
przeznaczeniem jest
rozbijanie mięsa. W
świetle tych cech
nie może budzić
wątpliwości fakt, że
zwykle użycie tych
przedmiotów mogło
pociągać za sobą
niebezpieczeństwo
dla zdrowia i życia
pokrzywdzonego,
porównywalne z
użyciem noża, czy
innego przedmiotu
służącego do
rąbania, co
przesądza
prawidłowość
przyjętej kwalifikacji
prawnej. Odnośnie
braku śladów linii
papilarnych na
tłuczku z
metalowym
zakończeniem

stwierdzić należy, że nie zawsze jest to równoznaczne z tym, że sprawca nie miał kontaktu z danym przedmiotem, lecz że ślady zostały zatarte przypadkowo lub celowo. W niniejszym jednak przypadku, opinie biegłych z dziedziny biologii (k. 406-409) pozwoliły ustalić, że w chwili dokonywania rozboju na osobie R. T. (1) drewnianym tłuczkiem posługiwała się J. G. (1) (na trzonku zabezpieczono próbkę, z której mieszkanka pochodzi od oskarżonej i dwóch przypadkowych osób; nie ujawniono DNA K. B. (1) w tej próbce, zaś tłuczkiem z zakończeniem metalowym posługiwał się K. B. (1) (w pobranej próbce nie ujawniono DNA oskarżonej). Okoliczności powyższe były jednak brane pod uwagę przez Sąd Okręgowy i stanowiły podstawę odmowy wiarygodności zeznań pokrzywdzonego w zakresie w jakim wskazywał on, że

oskarżona
wymierzając mu
uderzenia
posługiwała się
kolejno tłuczkiem z
metalową końcówką
oraz tłuczkiem
drewnianym.
Ustalenia te nie
mogły jednak
skutkować
rozstrzygnięciem
Sądu odwoławczego
w postulowanym
przez obrońcę
kierunku. Podkreślić
przy tym należy,
że z istoty
współsprawstwa (a
oskarżonej ze
wskazanych powyżej
względów
przypisano
popelnienie
zarzucanego
przestępstwa
wspólnie i w
porozumieniu z K. B.
(3)) wynika, że każdy
ze współsprawców
ponosi
odpowiedzialność za
całość popelnionego
przestępstwa, a więc
także i w tej części,
w której znamiona
czynu zabronionego
zostały wypełnione
zachowaniem
innego
współsprawcy (zob.
postanowienie Sądu
Najwyższego z dnia
1 marca 2005 r.,
III KK 249/04,
OSNKW 7-8/2005,
poz. 63). O przyjęciu
współsprawstwa
tych
współdziałających,

<p>którzy osobiście nie realizowali znamion czynu zabronionego, decyduje również ustalenie, że realizowali oni przestępcze przedsięwzięcie z wolą sprawczą (cum animo auctoris).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i uznanie oskarżonej za niewinną lub uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących czynu popełnionego przez J. G. (1) w dniu 31 stycznia 2019 r., a zatem nietrafność sformułowanego zarzutu nie mogła powodować żadnego z postulowanych we wnioskach odwoławczych</p>			

rozstrzygnięć Sądu Apelacyjnego.				
3.3.	Rażącą niewspółmierność - surowość orzeczonej wobec oskarżonej kary 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10,00 zł (dziesięć) każda, w sytuacji gdy okoliczności sprawy przemawiają za orzeczeniem kary dalece łagodniejszej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Niezasadny okazał się również zarzut rażącej niewspółmierności kary. W celu skutecznego podniesienia takiego zarzutu należy bowiem wykazać, że pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć przy prawidłowym uwzględnieniu przesłanek określonych w art. 53 k.k. zachodziłaby rozbieżność i to o charakterze zasadniczym, rażącym. Taka zaś				

sytuacja, wbrew wywodom apelacji obrońcy, nie miała miejsca w przypadku oskarżonej.

Apelująca podstaw do innego ukształtowania kary pozbawienia wolności upatrywała w dużej mierze w fakcie, iż pokrzywdzony w wyniku inkryminowanego zdarzenia podniósł stosunkowo niewielkie obrażenia fizyczne. Rzeczy jednak w tym, że Sąd Okręgowy dostrzegając tą okoliczność zasadnie jej jednak nie przeceniał i w efekcie wymierzył karę adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oskarżonej oraz celów kary, jakie ta ma spełnić w zakresie prewencji indywidualnej i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. J. G. (1) dopuściła się bowiem zamachu na jedno z najbardziej chronionych dóbr, jakim jest zdrowie człowieka. Jednocześnie kierowała się błahym powodem, a mianowicie chęcią

pozyskania mienia o relatywnie niskiej wartości. Sposób jej działania charakteryzował się brutalnością, a stopień agresji oraz wybór narzędzia zasadnie doprowadziły Sąd I instancji do wniosku, że działanie pokrzywdzonej naraziło R. T. (1) na ryzyko odniesienia znacznie większego uszczerbku na zdrowiu niż ostatecznie stało się jego udziałem. Zresztą okoliczność tą trafnie podkreślił Sąd Okręgowy wskazując, iż: "mienie odebrane pokrzywdzonemu stanowiło w zasadzie cały jego majątek, jaki posiadał. Nadto oskarżona doskonale zdawała sobie sprawę, że R. T. po wyrzuceniu go z baraku zimą późno wieczorem, nie będzie miał jako bezdomny gdzie spędzić noc, zwłaszcza, że odebrała mu razem z K. B. pieniądze i karę bankomatową, a nawet buty i skarpetki". Wbrew oczekiwaniom obrońcy, realne zagrożenie jakie dla pokrzywdzonego

niosło za sobą zachowanie oskarżonej nie może pozostawać bez wpływu na wymiar kar. Stanowi ono bowiem na równi z rzeczywiście poniesionym przez wskazanego obrażeniami następstwo popełnionego przez J. G. (1) przestępstwa. Jednocześnie nie sposób pominąć, że oskarżona przypisanego jej czynu dopuściła się pod wpływem alkoholu, a po jego popełnieniu nie przejawiała jakiegokolwiek skruchy.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że oskarżona, czego apelująca zresztą nie kwestionuje, była wcześniej trzykrotnie karana sędownie oraz już wcześniej stosowano wobec niej kary, zarówno o wolnościowym, jak i izolacyjnym charakterze. Okoliczności te, zupełnie odmienne interpretowane przez obrońcę, w sposób oczywisty wskazują na znaczny stopień zdemoralizowania J.

G. (1), lekceważenie przez nią porządku prawnego oraz nieskuteczność dotychczas orzekanych kar, a zatem i konieczność orzeczenia obecnie kary w takim rozmiarze, by wreszcie zniechęciła oskarżoną do wchodzenia w konflikty z prawem oraz by dawała szanse na podjęcie odpowiednio długich i skutecznych działań resocjalizacyjnych. W tym kontekście, nie sposób również pominąć sposobu życia oskarżonej przed dokonaniem przestępstwa. Z akt sprawy wyłania się bowiem obraz wskazanej jako osoby nadużywającej alkoholu i pod jego wpływem agresywnej, napastliwej i bezwzględnej. Podnoszone w środку odwoławczym właściwości i warunki osobiste oskarżonej, w tym jej dojrzałość i chęć prowadzenia społecznie oczekiwanego trybu życia, jako nieznajdujące potwierdzenia w zgromadzonym

<p>materiale dowodowym, nie mogły skutkować dalszym złagodzeniem wymierzonej kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku co do wysokości orzeczonej przez Sąd pierwszej instancji kary we względniejszym dla oskarżonej wymiarze.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec nieuwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary (a wcześniej zarzutów wadliwej oceny dowodów i błędu w ustaleniach faktycznych) brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o wymierzenie łagodniejszej kary.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K 108/19, w którym uznano J. G. (1) za winną popełnienia zarzuczonego jej przestępstwa oraz wymierzono oskarżonej karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Bezpodstawność i niezasadność		

<p>zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych, wadliwej oceny dowodów i rażącej niewspółmierności kary zawartych w apelacji obrońcy oskarżonej. Nie ujawniono także okoliczności podlegających uwzględnieniu przez sąd z urzędu.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	<p>Koszty nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym zostały ustalone na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>	
III	<p>O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., zaś opłatę ustalono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>	
7. PODPIS		

SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski SSA Janusz Jaromin	
--	--

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie w wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 6 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K 108/19 J. G. (1) za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa oraz wymierzenie oskarżonej karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana